ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

Υ ΠΑΡΧΟΥΝ, ἀσφαλῶς, πολλοὶ ἡρωϊσμοὶ ποὺ δὲν ἐξιστορήθησαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς κατοχῆς, πολλοὶ ἥρωες ποὺ μένουν ἀφανεῖς εἰς τοὺς τάφους των. Ὁ ἡρωϊσμὸς δὲν μετρᾶται, ἀσφαλῶς μὲ τὸν πῆχυν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους ἡρωϊσμοὺς καὶ ὁ κατωτέρω ἐξιστορούμενος. Μοῦ τὸν ὑπέμνησε καλὸς φίλος ἐξ ἀφορμῆς τῶν γραφέντων εἰς τὴν στήλην ταύτην κατ' ἐπανάληψιν τῶν τελευταίων καιρῶν διὰ τὴν Κατοχήν.

Εἶναι ἡ ἱστορία ἑνὸς Ἕλληνος ὀνομαζομένου Βαλσάμη, γόνου εὐγενοῦς οἰκογενείας τῆς Κεφαλονιᾶς, ζῶντος δὲ μακρόθεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἦτο τύπος ἱπποτικὸς καὶ ρομαντικός. Ὑπηρέτησεν εἰς τὸν γαλλικὸν στρατὸν ἐθελοντικῶς, ἐμονομάχησε κατ' ἐπανάληψιν, ἐταξίδευσε πολύ, διεσκέδασεν ἐπίσης πολὺ καὶ κατέφαγε τὴν περιουσίαν του. Ἐν τούτοις ὅταν ἤχησεν ἡ σάλπιξ, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὑπηρέτησε καὶ εἰς τοὺς δύο πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913. Κατῆλθε μάλιστα εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων στολὴν Γάλλου ἀξιωματικοῦ καὶ ὑπῆρετήσεν εἰς τὸν στρατὸν καὶ ὡς πολεμιστὴς καὶ ὡς διερμηνεὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς, στρατηγοῦ Ἐὺτοῦ. Εἰς τὰς Ἀθήνας δὲ εὑρίσκετο ὅταν ἦλθεν ἡ γερμανικὴ κατοχή. Καί, φυσικά, ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν του εἰς τὴν μυστικὴν ἀντίστασιν ὑπὸ τὴν ἐπίφασιν τῶν ψευτογλεντῶν, ποὺ δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν ἄλλωστε τὰ οἰκονομικά του. Καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἰταλοὶ τὸν εἶχαν συλλάβει κατ' ἐπανάληψιν, ἀλλὰ πάντοτε τὸν ἀπέλυον χάριν εἰς τὴν εὔθυμον διάθεσίν του καὶ τὴν γλωσσομάθειάν του. Κάποτε ὅμως, τὸν συνέλαβαν μὲ βαρεῖαν κατηγορίαν καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς τὸ Χαϊδάρι ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ βγῇ.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ Χαϊδάρι κάποιαν ἡμέραν, εἶδε πτωχὴν νέαν νὰ παρακαλῇ Γερμανὸν ἀξιωματικὸν νὰ μὴ τυφεκισθῇ ὁ ἀδελφός της. Καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ περισσότερον θερμὴν τὴν παράκλησίν της, ἔσπευσεν εἰςτάγματα, ἐμπρὸς εἰς τὸν Γερμανόν. Ὁ Γερμανός, ὄχι μόνον δὲν ἐλυπήθη καὶ δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τὸν ὀδυρμὸν τῆς ἀδελφῆς τοῦ μελλοθανάτου, ἀλλὰ ἤρχισε νὰ κλωτσᾷ καὶ νὰ δέρῃ τὴν Ἑλληνίδα νέαν. Καὶ ἔξαφνα ὁ Βαλσάμης, ποὺ ὑπῆρξε μάρτυς τῆς σκηνῆς, ὥρμησεν ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ καὶ τοῦ κατέφερε δύο χαστούκια φωνάζων:

—Ἄγαδρε, δὲν φέρονται ἔτσι στὶς γυναῖκες.

Ὁ Γερμανὸς δὲν ἦτο ἱπποτικός, ὅπως ὁ Βαλσάμης. Ἔβγαλε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν ἐσκότωσε σὰν τὸ σκυλί. Καὶ ἔτσι ἀπέθανεν ὁ Βαλσάμης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μὲν τόσα ἱπποτικὰ ἐπεισόδια ὅσα ὁ πολὺς Μουρούζης, ἀπέθανεν ὅμως εἰς τὰ πτερὰ τῆς δόξης τῆς ἱπποσύνης καὶ τῆς πατρίδος.

□

ΑΝΑΦΕΡΕΙ μία εἴδησις ἐκ Λαρίσης: «Ὁ Ἀπ. Νικολάου, ἐτῶν 27, κάτοικος χωρίου Ἀγατολῆ— Λαρίσης εἶχε τοποθετηθῇ ἐκκλησιαστικὸς ἐπίτροπος, ὑπεύθυνος μετ' ἄλλων διὰ τὴν κανονικὴν ρύθμισιν τῶν ζητημάτων τῆς ἐκκλησίας. Αὐτό, ὅμως, τὸ ἀξίωμα δὲν ἐμπόδισε τὸν Νικολάου νὰ διαπράξῃ κλοπήν. Καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως Κυπριανοῦ. Ἕνα εὐαγγέλιον ἀξίας καὶ δύο ἐγκόλπια (σταυροὺς) «ξάφρισε» ὁ ἐπίτροπος. Τὸ εὐαγγέλιον ἔκρυψε κάπου καὶ τοὺς σταυροὺς τοὺς σταυροὺς τοὺς πούλησεν εἰς κοσμηματοπωλεῖον τῆς Λαρίσης. Τοῦτο ὅμως ἦταν καὶ τὸ σφάλμα του. Ὁ κοσμηματοπώλης ἐνημέρωσε τὴν χωροφυλακὴ καὶ αὕτη μὲ τὴν σειρά της, κατόπιν ἐρεύνης, συνέλαβε τὸν Νικολάου».

Προφανῶς, ὁ καλὸς αὐτὸς ἐπίτροπος ξεύρει ὅτι ὑπηρετῶν ἐν τῷ ναῷ ἐκ τοῦ ναοῦ τραφήσεται. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἑρμηνεύθησαν κάπως αὐθαιρέτως ἀπὸ τὸν ἐπίτροπον. Διότι δὲν ἀφοροῦν αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπιτρόπους, ἂν ὑπάρχουν ἄλλοι ὡς αὐτόν, ἀλλὰ τοὺς διακονοῦντας εἰς τὸν ναόν, δηλαδὴ εἰς τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου. Πολὺ δὲ περισσότερον τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἐννοοῦν ὅτι ὁ ἐπίτροπος θὰ ἐτρέφετο ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως.

□

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νέοι τρόποι ζωγραφικῆς. Ἀλλὰ ὁ τρόπος καὶ ἡ μέθοδος τοῦ νέου ζωγράφου Γιάννη Κασαβέλη, εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἶναι ἀσφαλῶς ὁ πρωτοτυπότερος.

«Ὁ Γιάννης Κασαβέλης -- γράφει ἡ «Φωνὴ τοῦ Πειραιῶς»—εἶναι ζωγράφος καὶ... ἐφευρέτης. Δημιουργεῖ ἀξιοσημειώτους πίνακες, χρησιμοποιώντας ἀντὶ γιὰ πινέλλο καλαμάκι, τὴ φωτιὰ τοῦ τσιγάρου! Ὁ καλλιτέχνης, πράγματι, ἀκουμπᾶ ἐλαφρὰ τὴν κάφτρα τοῦ τσιγάρου του πάνω στὸ χαρτόνι καὶ τὴν περιφέρει, ἀνάλογα μὲ τὶς γραμμικὲς ἀνάγκες τοῦ ἔργου του, προκαλῶντας τὸ χαρακτηριστικὸ κιτρίνισμα στὸ χαρτί. Τσιγαρογραφία λέγεται, φυσικά, ὁ νέος τρόπος ζωγραφικῆς».

Τρόπος, θὰ ὁμολογήσῃ κανείς, ἐντελῶς ἀνέξοδος, ἂν συμφῶ ὁ... τσιγαρογράφος νὰ εἶναι καὶ καπνιστής. Μόνον ποὺ ζωγραφικὴ δὲν εἶναι.

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἁρμοδίως 21 προσλήψεις ἀνέργων καὶ 10 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

Εἰς μνήμην

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μίμη Δογάνη κατέθεσαν διὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ ναοῦ Παντανάσσης δρχ. 1.000 εἰς μνήμην τῶν γονέων των. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰωάν. Βερναρδῆ κατέθεσαν ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου δρχ. 200 εἰς μνήμην Δημ. Φωτοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τζαβαλᾶ, ἰατροῦ, κατέθεσαν ὑπὲρ Ἀντιλήψεως Τυφλῶν Πελοποννήσου δρχ. 500 εἰς μνήμην τῆς μητρός των Μαρίας Τζαβαλᾶ.

Ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων κατέθεσαν αἱ ἀδελφαὶ Διαμάντω Βρόντου καὶ Ἄννα Ἀνδρικοπούλου δραχ. 300 εἰς μνήμην τῆς μητρός των, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικ. Κωνσταντοπούλου δραχ. 150, ἡ οἰκογένεια Ἰωάν. Μαχαίρα δρχ. 150 καὶ ἡ κ. Νίτσα χήρα Γ. Μαμάκη δραχ. 300 εἰς μνήμην Φλωρεντίας Νικολοπούλου. Ἐπίσης ἡ κ. Νίτσα Μαμάκη κατέθεσε δραχ. 150 εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της. Ἡ οἰκογένεια Χαρ. Τζαβαλᾶ δρχ. 500 εἰς μνήμην τῆς μητρός των Μαρίας Τζαβαλᾶ.

Εἰς μνήμην Χαρ. Καλύβα κατέθεσαν ὑπὲρ τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς π. Γερβασίου ὁ κ. Χρ. Ἀγγελόπουλος δραχ. 100 καὶ ὁ κ. Μιχ. Ἀγγελίδης δραχ. 100.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δημητρίου Ζηνόζη κατέθεσαν 500 δραχ. εἰς μνήμην Σοφίας Ἀνδρέου Λαμπροπούλου ὑπὲρ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Μελέτη τοῦ δικηγόρου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

λότης ἡ ἰσότης». Ἡ ἀδελφότης διακηρυχθεῖσα ὡς γνωστὸν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως δὲν ἀπετέλεσε βεβαίως ἄρθρον τοῦ Συντάγματος. Παρὰ ταῦτα, θεωρεῖται κοινωνικὸς καὶ νόμων δικαίου θεμελιώδης, δεσμευτικὸς διὰ τὰ ὄργανα τῆς πολιτείας ὑποχρεούμενα νὰ πράττουν κατὰ τὰ αἰτήματα τῆς ἀρχῆς τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

⁂

Ἐκθέσαντες τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα συνθέτουν τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἀσχοληθῶμεν δι' ὀλίγων μὲ τὴν κατ' αὐτῆς ἀσκηθεῖσαν κριτικήν. Αὕτη δὲ ὑπῆρξε σφοδροτάτη καὶ πολύπλευρος. Δὲν πρόκειται φυσικὰ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ τὴν παράθεσιν ὅλων τῶν ἐπιχρίσεων, διότι τοῦτο θὰ ἀπῄτει χρόνον πολύν. Ἐνδεικτικῶς θὰ μνημονεύσω τὰς κυριωτέρας καὶ δὴ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι συνδέονται μὲ τὴν ἀλήθειαν οὐσίαν τῆς ἰσότητος καὶ μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πλειοψηφίας. Ἡ ἀφοῦσα τὴν οὐσίαν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας κριτικὴ εἶναι πολύτιμος. Διότι ἄγει εἰς ἀποσαφήνισιν καὶ ἐκσυγχρονισμὸν τῆς ἰδέας τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις διεκήρυξε τὴν ἀρχὴν τῆς πλήρους ἐλευθερίας. Τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία οὐδένα γνωρίζει περιορισμόν. Ἦτο ἄρα φυσικὸν ἡ τοιαύτη ἐλευθερία νὰ περιλάβῃ ὄχι μόνον τὰς πολιτικάς, ἀλλὰ καὶ τὰς οἰκονομικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολίτου. Ὁ πολίτης εἶναι ἐλεύθερος νὰ ὀργανώσῃ τοὺς ὅρους τῆς οἰκονομικῆς του ὑπάρξεως καὶ δραστηριότητος. Οὐδεὶς φραγμὸς ἦτο νοητὸς ἐκ μέρους οἱουδήποτε. πολὺ δὲ περισσότερον ἐκ μέρους τοῦ Κράτους. Εἰς τοῦτο μία ἀνεγνωρίζετο ἁρμοδιότης. Ὁ ρόλος ὡς χαρακτηριστικῶς ἐλέχθη τοῦ «νυκτοφύλακος κυνός». Ὤφειλε δηλ. τὸ Κράτος νὰ ἐξασφαλίζῃ τὸν πολίτην ἐκ ἀπὸ πᾶσαν ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν ἐπιβουλήν, νὰ προστατεύῃ δηλ. τὴν δημοσίαν τάξιν. Οὐδὲν ἄτερον! Τὰ λοιπὰ θὰ ἐρρυθμίζοντο αὐτομάτως ἐκ τῆς λειτουργίας τῶν οἰκονομικῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι ἐθεωρήθησαν ἀπὸ τὴν τότε ἰσχύουσαν φιλελευθέραν Οἰκονομικὴν Σχολὴν τοῦ διαβοήτου Ἀδὰμ Σμὶθ ὡς ἀμετάτρεπτοι ἀλήθειαι, ἀκριβῶς ὡς οἱ φυσικοὶ νόμοι. Τοῦτο ὡδήγησεν εἰς τὴν διόγκωσιν τοῦ κεφαλαίου καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀτομιστικὴ ἢ φιλελευθέρα, ὡς λέγεται, οἰκονομία κατέστη κεφαλαιοκρατική. Τεράστιαι μάζαι ἀκτημόνων ἐξαρτῶνται σήμερον οἰκονομικῶς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους φεουδάρχας τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς βιομηχανίας, οἱ ὁποῖοι εἶναι παγίσχυροι. Ἐρωτᾶται ὅθεν ὑπὸ τῶν κοινωνιστῶν οἰκονομολόγων. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς λαϊκὴ κυριαρχία; Δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς καὶ πλήρης ἐλευθερία, ὅταν ὁ πολίτης καθίσταται δοῦλος τῆς ἀνάγκης ἢ ὡς ἐλέχθη «βιομηχανικὸς δουλοπάροικος»; Καὶ ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ψῆφος τοῦ πολίτου, ὅταν ὁ πανίσχυρος κεφαλαιοῦχος κατορθώνει ὄχι μόνον τὴν κοινὴν γνώμην νὰ παραπλανᾷ διὰ τῆς ἀφιλοῦς χρηματοδοτουμένης προπαγάνδας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑκάστοτε κυβερνήσεις νὰ ἐπηρεάζῃ; Ὅταν ὁ κυρίαρχος λαὸς κυριαρχεῖται καὶ ἐξαθλιοῦται οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς, ἡ ἰδέα τῆς κυριαρχίας του φαίνεται ἐμπαιγμός.

Τραγικὸς μάλιστα! Ὁ ψωμοζητῶν ἄνεργος δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀπαλλοτριώσῃ ἀντὶ πινακίου φακῆς τὴν ψῆφον του, ἡ ὁποία ἄλλως τε δι' αὐτὸν δὲν ἔχει καὶ πολλὴν σημασίαν, ἀφοῦ ἔνεκα τῆς ἐξαθλιώσεως καθίσταται πολιτικῶς ἀδιάφορος, ἂν μὴ ἀθεραπεύτως μοιρολάτρης. Ἀδύνατον ἑπομένως νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς κυριαρχία, ἂν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ἰσότητος δὲν δοθῇ καὶ κοινωνικὸς χαρακτήρ. Ὁ Ἄγγλος οἰκονομολόγος Ντίκινσον εἶπε σχετικῶς: «Ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τῆς δημοσίας γνώμης, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖται διὰ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ κεφαλαίου τῶν ἐφημερίδων, ἡ δύναμις τῆς καταστήσεως τῶν ψηφοφόρων, τὴν ὁποίαν κατέχουν τοπικῶς οἱ μεγάλοι ἐργοδόται, ἡ δύναμις τῆς ἐπιβολῆς τοῦ γοήτρου τοῦ πλούτου ἐπὶ ἀμφιταλαντευομένων καὶ ἀδιάφορων ψηφοφόρων, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἐμπαιγμὸν τῆς δημοκρατίας ὑπὸ τὸ κεφαλαιοκρατικὸν καθεστώς...». Καὶ ὁ Κοραῆς μιμούμενος τὸν Ἀριστοτέλη τονίζει: «Ἰσονομία κυρίως σημαίνει ἰσομοιρασία». Εὐθὺς ἀμέσως δὲ ἐπεξηγῶν τὴν φράσιν του λέγει: «Ἀλλὰ τὸ ἴσον τοῦτο πρέπει νὰ νοῆται τὸ κατ' ἀναλογίαν. Ὄχι τὸ ἐν ἴῃ τιμῇ ὅ τε ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς».

Πραγματικὴ λαϊκὴ κυριαρχία ὑπάρχει, ὅταν ἡ πολιτικὴ συνδυάζεται μὲ τὴν οἰκονομικὴν δημοκρατίαν.

Καὶ ἡ κριτικὴ συνεχίζεται. Συγγραφεῖς ἐκκινοῦντες ἀπὸ θέσεις συγκεκαλυμμένως ἢ φανερῶς ὁλοκληρωτικὰς —τοὐλάχιστον καθ' ὃν χρόνον ἔγραφον— ἠμφεσβήτησαν τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας, δηλ. τὴν κυρίαν ἐκδήλωσιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Ὁ Ἀλ. Σβῶλος ἐπηρεασμένος καὶ ἀπὸ τὴν θετικὴν σχολὴν τοῦ DUGUIT ντιμετωπίζει μὲ πολὺ σκεπτικισμὸν τὴν ἀρχήν. «Ἀπετέλεσε, γράφει, ἕνα τῶν μύθων τοῦ νεωτέρου δημοσίου βίου...». Ἡ κυρία γραμμὴ τοῦ συγγραφέως εἶναι ὅτι λαὸς ὡς σύνολον δὲν ὑφίσταται. Ὑπάρχουν ὁμάδες, τάξεις καὶ στρώματα κοινωνικὰ ἐγθρικὰ πρὸς ἄλληλα. Τὰ ἄτομα πρὸς σχηματισμὸν τῆς κοινῆς θελήσεως δροῦν ὁμαδικῶς, ὄχι ἀτομικῶς. Ἀληθεῖς φορεῖς τῆς λαϊκῆς θελήσεως εἶναι ὄχι τὰ ἄτομα, ἀλλὰ τὰ κόμματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων πάλιν γάνεται ἡ ἀνεξαρτησία τῆς γνώμης. Τὸ φαινόμενον καθίσταται ὀξύτερον, ἂν σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὸ μέσον ἐκφράσεως τῆς λαϊκῆς γνώμης, ὁ Τύπος εἶναι ὄργανον τῆς Κομματικῆς θελήσεως καὶ ἐξάρτημα τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων ποὺ κρύπτονται ὄπισθεν αὐτῆς. Εἶναι μοχλὸς τῆς μάζης καὶ ὄχι τετάρτη ἐξουσία, ὡς ἐπιπολαίως χαρακτηρίζεται. Πολλάκις, λόγῳ τῆς κεφαλαιοκρατικῆς του συγκροτήσεως ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸ κόμμα, συμπληρώνει ὁ συγγραφεύς.

Ὁ Π. Κανελλόπουλος εἰς τὸ ἔργον του «Ἡ κοινωνία τῆς Ἐποχῆς μας» ἀναλύων γνώμην τοῦ Γερμανοῦ ARTHUR SALZ καταλήγει εἰς πολιτειολογικὰ συμπεράσματα ἐχθρικὰ πρὸς τὴν λαϊκὴν κυριαρχίαν. «Ὅσον περισσότερον, γράφει, πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος τὴν πολιτείαν, τόσον ἀπομακρύνεται ἐσωτερικῶς ἀπ' αὐτῆς». Διαπιστώνει ὁ συγγραφεὺς μίαν ἀντινομίαν ἡ ὁποία ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπερνικηθῇ, ἐφ' ὅσον ὁ πολίτης ἐπιμένει εἰς τὴν ἐλευθερίαν του. Ἡ ἐλευθερία, λέγει, σημαίνει ἀτομικοποίησιν καὶ αὕτη εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ὕπαρξιν πολιτειακῆς συνειδήσεως. Κατὰ τὸν συγγραφέα αὐτὴ καθιέρωσις τῆς ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας προσβάλλει τὴν ἀτομικότητα τοῦ πολίτου καὶ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Κράτος». Καὶ ἀκόμη. «Τὸ ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἀνήγθη εἰς μόνον κριτήριον περὶ τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ ἀποτελεῖ ἓν τῶν βαρυτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς ἐποχῆς μας Ἡ ποιότης μετατρέπεται εἰς ποσότητα...».

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ τέλος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΗΜΕΡΑΝ,,

Ὁ «ἀντάρτης» τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας

Κύριε Διευθυντά,

Κατάπληξιν καὶ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν προξένησεν ἡ ὑπὸ τὸν κ. Σάββαν Παπαπολίτη, κινηθεῖσα μικροομὰς δουλευτῶν. Καὶ ἐὰν δὲν ἔχομεν κατὰ τὴν γνώμην των — τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσωμεν εὐθύνας ἀπὸ τοὺς αἱρετοὺς ἀντιπροσώπους ἄλλων περιφερειῶν, ἔχομεν ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξωμεν τὸν ἐκλεκτόν μας κ. Ἀθανάσιον Γιαννόπουλον.

Τὸν ἐρωτῶ — καὶ ἔχω πολὺ τοῦτο τὸ δικαίωμα — ποῖον ἠρώτησε διὰ τὴν στάσιν ποὺ ἔλαβε. Καὶ ἐὰν τοῦτο ἦτο τεχνικῶς ἀδύνατον, ποιοὺς ἄλλους παράγοντας τοῦ νομοῦ μας συνεβουλεύθη;

Χωρὶς νὰ ἀναμένωμεν ἀπάντησιν, ἐπιφυλασσόμεθα, τόσον ἐγώ, ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι ψηφοφόροι τῆς κοινότητος Ροΐτικων, καθὼς καὶ τῆς γύρω περιοχῆς μὲ τοὺς ὁποίους συνεζήτησα, νὰ τὸν περιποιηθῶμεν εἰς τὰς μελλοντικὰς ἐκλογὲς ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ἐὰν ὁ κ. Γιαννόπουλος νομίζῃ ὅτι τὸν στείλαμε στὴν Βουλὴ, γιὰ νὰ δίνῃ μὲ τὶς πράξεις του ὅπλα στὴν Ἀντιπολίτευση, κάνει μεγάλο λάθος.

Τοὐλάχιστον δὲν ἐπῆρε παράδειγμα τὴν στάσιν τῆς ΕΡΕ, ποὺ ὅταν ἦταν κυβέρνησις ἐπειθαρχοῦσε στὸν ἡγέτη της, παρ' ὅλα τὰ πανθομολογούμενα μειονεκτήματά του. Ἀντιθέτως ὁ κ. Γιαννόπουλος καὶ οἱ λοιποὶ «ἀντάρτες», ὡς ὠνομάσθησαν, ἀνήκοντες εἰς κόμμα μεγαλόπνοον ἡγέτην ἐργαζόμενον διὰ τὴν ἀγαθημιουργίαν τῆς χώρας ἀπετόλμησαν νὰ τοῦ δημιουργήσουν κατάστασιν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ νομὸς Ἀχαΐας θὰ ἀνταμείψῃ τὸν κ. Γιαννόπουλον ἀναλόγως πρὸς τὰς πράξεις του, ὅπως θὰ κάλουν καὶ οἱ ψηφοφόροι τῶν ἄλλων περιφερειῶν διὰ τοὺς λοιπούς τῆς ἐν λόγῳ «ὁμάδος».

Μετὰ τιμῆς

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Ροΐτικα

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1585) 1964 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 6ης Δεκεμβρίου 1964 γενομένη τροποποίησις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ ἐν Πάτραις ἑδρεύοντος ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Σύλλογος Προσωπικοῦ Χαρτοποιΐας Πατρῶν «Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι» ἀφορῶσα εἰς βελτίωσιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν λοιπῶν, πλὴν τῆς περὶ τοῦ σκοποῦ, διατάξεων ὡς ἐπίσης, καὶ ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω γενικὴν συνέλευσιν ἀποφασισθεῖσα κωδικοποίησις τῶν διατάξεων τοῦ καταστατικοῦ τούτου.

Πάτραι 12—1—1965

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

ΑΝΔΡ. ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗ

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ζητεῖ τὸν κατηγορούμενον Γ. Λεονάρδον, διὰ τούτου δὲ καὶ τῶν ἀδελφῶν Παραπάρα εἰδοποιεῖ τοὺς λοιποὺς. Μεταξὺ τῶν πρώτων προσκληθέντων ἦτο καὶ ὁ Ἀντώνιος Πιτσῶκος ὡς καὶ ὁ Παν. Μήτσης, εἰδοποιηθεὶς εἰδικῶς ὑπὸ του Μιχ. Καλλιμάνη, παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διαψεύσεις τοῦ τελευταίου.

Ἡ κατὰ τὰ ἄνω ἀναπτυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καπελώνη δραστηριότης πλήρως συνάγεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων Βασιλικῆς καὶ Ἀναστασίου Καραγκιόζη, Νικ. Ἀρναουτίδου, Ἰω. Σαλταφερίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνατρέπονται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἀντιθέτως ἤδαρίστως καταθετόντων, ὑπὸ τῶν ρηθέντων δὲ μαρτύρων κατονομαζομένων. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ κατάθεσις τοῦ ὑπὸ τοῦ Νικ. Ἀρναουτίδου ἐπικαλουμένου μάρτυρος συνταξιούχου τῆς ΔΕΗ, Ι. Γονιδέλη, ἐξ ἧς συνάγεται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔμμεσος συνομολόγησις τῶν ὑπὸ τοῦ προτείνοντος κατατεθειμένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ προστάθεια τούτου ὅπως μὴ ἐμπλακῇ εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, διότι «δὲν ἤθελε νὰ ἔχῃ τραβήγματα μ' αὐτὴν τὴν σαπίλα».

Ἔτι δὲ χαρακτηριστικώτερον ἐκ τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος τούτου εἶναι τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατατιθέμενον ὅτι συχνάζων εἰς τὸ καφενεῖον Μπόνου τοῦ ἐπροτάθη νὰ γίνῃ μέλος τῆς ὀργανώσεως Γιοσμᾶ, πλήν, καίτοι τῷ ἐδηλώθη ὅτι ἐν τῇ ἰδιότητί του ταύτῃ θὰ ἐξυπηρετεῖτο ὑπὸ διαφόρων ὑπηρεσιῶν διὰ τῆς ἐκάστοτε ἐπιδείξεως τῆς χορηγηθησομένης ταυτότητος, ἀπεποιήθη τὴν τοιαύτην τιμήν, ἐπὶ τῷ λόγῳ καὶ μόνον, διότι, ὡς ἐλέγετο, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἄνω ὀργανώσεως εἶχον κάμει κακουργήματα εἰς παρελθόν. Καὶ ἐνῷ τοιαύτην περὶ τῶν ἄνω προσώπων ἀντίληψιν ἔχει ὁ ἁπλοῦς συνταξιοῦχος τῆς ΔΕΗ, ὁ ὁποῖος ἀπεποιήθη τὴν πρόσκλησιν δι' ὅ,τι καὶ μόνον ἐλέγετο περὶ τοῦ παρελθόντος των, ὁ Ἐμμ. Καπελώνης, ἀξιωματικὸς τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς χωροφυλακῆς, καίτοι γνωρίζει τὸ ἐγκληματικὸν τούτων παρελθόν, συνεργάζεται μετ' αὐτῶν καὶ τοὺς χρησιμοποιεῖ δι' ἐκτέλεσιν πράξεων, ὧν τὴν μὴ τέλεσιν ὠρκίσθη νὰ προλαμβάνῃ.

Ἡ δραστηριότης, ὅμως, τοῦ Καπελώνη συνεχίζεται καὶ τὴν ἑπομένην, ἡμέραν τῶν ἐπεισοδίων, ἔτι δὲ καὶ τὴν μεθεπομένην. Ἀξιωματικὸς τῶν ὡνίων τυγχάνων παρὰ τῇ ὑποδιευθύνσει τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας, τὴν πρωΐαν τῆς 22.5.1963 εὑρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ τὰς τελευταίας ὁδηγίας εἰς τὸν Κοτζαμάνην, ἐπισκεπτόμενος αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας του, τὸ δὲ ἑσπέρας, παρ' ὅτι δὲν περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ἐν ἐπιφυλακῇ τεθέντων, παρακολουθεῖ τοὺς ἄθλους τῶν τρομοκρατῶν του, παραμένων εἰς τὸν χῶρον τῶν ἐπεισοδίων μετὰ τοῦ Γιοσμᾶ μέχρι πέρατος, καίτοι οἱ ἐκ τῶν κατηγορουμένων ἐν ὑπηρεσίᾳ τεθέντες ἀξιωματικοὶ τῆς ἐθνικῆς ἀσφαλείας εἰς τὰς ἀπολογίας των ἀναφέρουν ὅτι λόγῳ τῆς εἰδικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς δὲν ἦτο ἀναγκαία ἡ μέχρι τῆς λήξεως τῆς συγκεντρώσεως παρουσία των δι' ὃ καὶ πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς ἀπεχώρησαν, ἀκολούθως δὲ ἐγκαθίσταται εἰς τὸ Ε΄ ἀστυνομικὸν τμῆμα καὶ ἀναλαμβάνει τὸν ρόλον τοῦ συντονισμοῦ τῶν ἀπολογιῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξωθηθέντων πρὸς τὸ ἔγκλημα αὐτουργῶν Κοτζαμάνη — Ἐμμανουηλίδου καὶ τέλος δὲν ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν συλλήψεως τοῦ Ἐμμανουηλίδου, ἀλλὰ ὁδηγεῖ ἁπλῶς τοῦτον εἰς τὸ Ε΄ τμῆμα, ἐπὶ τ